

La fòbia del Càncer

ESTEM al punt àlgid de la febre contra el càncer: tothom en parla, tothom en té temença. Ja és ben hòrrid aquest mal! Estic ben cert que no en va s'ha fet una propaganda tan intensa per totes les contrades i en totes les formes, potser la humanitat és més propensa a deixar-se afectar per aquesta malaltia que no per altra menys desastrosa, per l'aspecte extern, que horripila, i per l'aspecte intern, que mata després de donar sofriments tan vius.

Jo us dic, i crec que tots estareu amb mi, que el poble ha agafat la por necessària a salvar-se del càncer. La gent ve a la visita amb un fred entre pell i òs, un tremolor contingut, a consultar-vos per una petita dolença que tal volta podria ser el començament d'un càncer, ara que n'hi ha tants. Costa molt de tranquilitzar un d'aquests pacients esporuguits, si el seu mal no té solució ràpida. Veu i consulta molts metges, sempre acompanyat d'aquella fòbia.

De tots els estaments socials veureu pacients amb la fòbia cancerosa. Als dispensaris gratuïts dels hospitals, a la consulta particular de tots els metges, som consultats molt sovint per a esvair aquesta temença. Es una bona senyal del nostre temps i del nostre poble; la llavor sembrada per l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya ha donat els seus fruits i ben ràpids. Lloat sia Déu!

El càncer podem diagnosticar-lo sovint al seu començament o quan dóna el primers símptomes. El poble està a l'aguait, tenim donat el pas més difícil en el camí de combatre el càncer.

El segon pas deu donar-lo el metge. El poble ja no té cap culpa de deixadesa, el metge és qui té la responsabilitat del diagnòstic a temps.

Està el metge tan preparat per a diagnosticar com el pacient per a consultar? Desgraciadament aquest punt a resoldre crec que trigarà més del convenient a ésser resolt. Permeteu-me que parli amb franquesa; moltes vegades el metge no diagnostica un càncer que s'inicia, per causes múltiples: les exploracions defectuoses, sovint; sovint, la deixadesa, la impossibilitat de fer un diagnòstic perquè avui no disposem de medis prou fins que ens donguin la solució del diagnòstic del càncer. Mantes vegades, aquest és el primer escull

amb què topem per a combatre el càncer i malgrat de la fòbia contra el càncer que avui regna, anul·larà molts esforços, farà perdre una gran quantitat d'energia.

Que és trist que el metge no diagnostiqui un càncer que està completament localitzat! Un càncer quan és curable! Si dintre l'ànima de tots els metges s'infiltrés aquest postulat: que el càncer és curable quan és una malaltia local i ho és sempre que comença, quantes vides salvaríem, quant estalviariem en quantitat i qualitat de tractament!

Potser el pessimisme del metge és causa que no siguin tractats a temps molts càncers curables. Molts metges, molts confreres, creuen que el càncer és una malaltia incurable, com creuen que és incurable una tisi, i aquesta heretgia és la pitjor de les plagues per a fer profitosa una lluita contra el càncer. Si el metge no es convenç de la curabilitat del càncer en el seu començament i de la necessitat de diagnosticar-lo a temps, és inútil tota la propaganda, no val la pena de tant de soroll; per a tractar càncers ulcerats, amb metastasi ganglionar, infectats, val més no gastar tant en ràdium, ni aparells Rongen, és ganes de fer una terapèutica psíquica d'una manera massa cara, no n'hi ha per a tant. El càncer de moltes regions és ben curable fent un diagnòstic a temps i seguint el tractament clàssic de grans amputacions per a curar una lesió poc extensa; mutilar un malalt per a salvar-li la vida, és un tractament lògic i racional; esperar a tractar-lo per a que els medis físics li siguin un palliatiu, resulta sinó antihumanitari, ridícul.

Per això em fa l'efecte que l'èxit que devíem obtenir de desvetllar el públic, ja l'hem aconseguit. Ara, potser, seria més necessari encaminar el problema social d'acumular energies amb des-
tí higiènic terapèutic cap a altres camps, que bé prou necessitats n'estem.

Per cada cancerós hi han cent físics, el 50 per cent dels quals serien curables si fossin atesos convenientment. Però quantes malalties infectives delmen el poble, essent evitables moltes d'elles? No disposem dels mitjans més elementals d'isolament, per manca d'espai i així veiem amb pena que un infant amb verola tingui de dormir